

Οὐλα σὶ τὰ 'δουζ' ἢ θιός, οὐλα μὶ τοῦ γουδύλι,
μάτια γλαρά, φρούδια σγουρά κι κουραλλέβ' ἀχείλι
Μάδυτ. || Ποίημ.

Καὶ τὰ γλαρά τὰ μάτια των ἐχόρταιναν ρουσφέτια
Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. β) 'Επὶ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἐφυγρος, ὁ ἔχων
ἐκφρασιν γλυκεῖαν, ἡδυπαθῆ Πελοπν. (Γαργαλ. Ξεχώρ.)—
Ν. Πολίτ., 'Εκλογ., 146, 22 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τί σέ
ξελόγιασε ἀποδαύτονε, τὰ γλαρά του μάτια; Ξεχώρ. || 'Ἀσμ.

Πῶχει τὰ μάτια τὰ γλαρά, τὸ γέλιο ζαχαρένιο
Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. γ) 'Επὶ ὀφθαλμοῦ, ὁ μέγας, ὁ ὠραῖος,
ὁ ἀμυγδαλωτός Πελοπν. ('Ερμιόν.) Στερελλ. (Γρην.): "Εχ'
κάτ' μάτια γλαρά γλαρά Γρην. || 'Ἀσμ.

Μὲ τὰ γλαρά τὰ μάτια σου, μικρή μου βοσκοπούλα,
μοῦ πήρες τὴν καρδούλα
Γρην.

γλαροσπηλιὰ ἢ, Α. Μαυμέλ., Σκοπ. 61 — Λεξ.
Βλαστ.

'Εκ τῶν οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ σ π η λ ι ἄ.
Σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον συχνάζουν, διαμένουν γλάροι ἐνθ'
ἀν.: Ποίημ.

Τοὺς βράχους, τὶς γλαροσπηλιές, τὴ γῆς ποὺ ἡμερὴ θάλ-
λει
κι ἀμάραντη ἢ ἀρχαία ἐλιά, τ' ἄσωτα φάριμα...
Α. Μαυμέλ., ἐνθ' ἄν.

γλαρούδι τό, Θράκ.
'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ὑ δ ι.
Τὸ νεογνὸν τοῦ γλάρου.
'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλαρούδης Μακεδ. (Θεσ-
σαλον.)

γλαροφωλιά ἢ, Ν. 'Εστ. 27 (1940), 465.
'Εκ τῶν οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ φ ω λ ι ἄ.
'Η φωλεὰ τοῦ γλάρου: Ποίημ.
Ποῦ βιάστηκες νὰ κοιμηθῆς, προτοῦ νὰ σέ γνωρίσω,
σὲ μιὰ τραχεῖα γλαροσπηλιὰ καταμεσῆς τοῦ Αἰγαίου;

γλάρωμα τό, πολλαχ.
'Εκ τοῦ ρ. γ λ α ρ ὠ ν ω.
1) 'Υγρασία, κατάστασις ὑγρότητος Εὐβ. (Κάρυστ. Κουρ.)
2) 'Η τάσις πρὸς ὕπνον ἐνιαχ. 3) 'Η κατάστασις τοῦ ἐλαφρῶς
κοιμωμένου σύνθηθ.: "Ημουνά πάνω 'ς τὸ γλάρωμα καὶ μὲ
τὴ φασαρία ξύπνησα Πελοπν. (Κυνουρ.) Συνών. ἀ πο κ ἄ
ρ ω μ α, γ λ ἄ ρ α. 4) 'Η ἡδυπάθεια, ἡ δι' ἡμικλειστών ὀ-
φθαλμῶν ἐκφραζομένη Γ. Ξενοπ., Θέατρ., Β', 143 Μ. Τσιρι-
μῶκ., 'Εκ βαθ., 62: Γέλια, λιγώματα, γλαρώματα, νάζια μὲ
δαύτη... μπροστὰ 'ς τὴ γυναῖκα σου Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. ||
Ποίημ.

'Αλάλητο τὸ ἐρωτικὸ μεθύσι
τοῦ πόθου ἀπόσταμο, ἀποκάρωμα
σέρνει 'ς τὰ μάτια σου τὸ γλάρωμα
Μ. Τσιριμῶκ., ἐνθ' ἄν. 5) Εἰς τὸν πληθ., ἡ προσποίησης, ἡ
πανουργία Λεξ. Δημητρ.: "Ἀσε τὰ γλαρώματα. Συνών. φρ.
'Ἀ σε τὰ λιγώματα.

γλαρώνω ἢ, Θήρ. (Οἶα).
'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ῶ ν α.
'Ο θῆλυς γλάρος.

γλαρώνάκι τό, Γ. Παρλαπ., Μεταναστ. φυτ. καὶ ζώων,
112 Χ. Χατζησαρ. — Α. Κανέλλ., Κατάλ. πτην. 'Ελλάδ.,
Βουνό (1947-1948), 150.

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. γ λ α ρ ὠ ν ι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ά κ ι.

Τὸ πτηνὸν Δρεπανίς ἢ λευκομέτωπος (Sterna albifrons)
τῆς οἰκογ. τῶν Λαριδῶν (Laridae).

γλαρώνι τό, σύνθηθ. γλαρών' Σάμ. Στερελλ. (Σπάρτ. κ.ά.)
γλαρούνη 'Ερεικ. Ζάκ. Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. κ.ά.)
γλαρώνι 'Ιθάκ. Κέρκ. γλαρούνη Κέρκ.

'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ ἄ ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ὠ ν ι,
περὶ τῆς ὁπ. βλ. Φ. Κουκουλ. εἰς Byz. Zeitschr. 26 (1926),
325.

1) Τὸ πτηνὸν Λάρος ὁ ἀργυρόχρους (Larus argentatus)
τῆς οἰκογ. τῶν Λαριδῶν (Laridae) σύνθηθ.: Τὰ γλαρώ-
νια βγαίν'ν 'ς τὴν ξηρὰ κι πιτᾶνι κι φουνάζ'ν Στερελλ.
(Σπάρτ.) Τὰ γλαρώνια χτίζουν τότε τὶς φωλιές τους Ν.
Πολίτ., Πραχδ. 1, 181 || Παροιμ. φρ. Λάγας'ν ἱκετὸς τοῦ
γλαρών'ν κι γέν'νι ἀσπρουμούστακους (δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι
λευκαίνονται προῶπως) Στερελλ. (Σπάρτ.) || Ποίημ.

Σὰν τὸ γλαρώνι μέσα μου φτερούγιαζεν
ἀδέσποτη ἢ ψυχὴ μου νὰ πετάξῃ
Σ. Σκίπ., 'Απέθαντ., 27.

Τὰ ὄνειρά μου λευκὰ σὰν τὰ γλαρώνια
πετοῦσαν γύρ' ὀλόγυρα μὲ χάρη
Μ. Τσιριμῶκ., 'Ὁρες δειλιν., 61. 2) Τὸ μικρὸν τοῦ γλά-
ρου, τὸ γλαρόπουλον ἐνιαχ.: Τὰ μικρὰ τοῦ γλάρου, τὰ
γλαρώνια, εἶναι πιὸ σκοῦρα ἀπὸ τοὺς μεγάλους 'Ηπ.
(Πάργ.) Τὰ γλαρώνια ὅταν εἶναι μιτσά, εἶναι σκοινέλικα
(= φαιοῦ χρώματος). 3) Τὸ πτηνὸν Δρεπανίς ἢ χελιδ-
νόμορφος (Sterna hirundo) τῆς οἰκογ. τῶν Λαριδῶν
(Laridae), «ὁ καταρράκτης» τοῦ 'Αριστοτ., Ζ. ἱστορ.
9, 12 (615α 28) ἐνιαχ.: "Ἀμα βουτούνε τὰ γλαρούνια, εἴ-
ναι σίγουρο πὼς ἔχει μαρίδα ἢ θάλασσα 'Ερεικ. Συνών.
ἀ γ ρ ι ο γ λ α ρ ὠ ν ι, μ α ρ τ ῖ ν ι. 4) Τὸ πτηνὸν 'Αλκυὼν
ἢ δασεῖα (Alcedo ispida), τῆς οἰκογ. τῶν 'Αλκυονιδῶν
(Alcedinidae) ἐνιαχ. Συνών. ἀ ν α κ λ ῖ δ α, β α σ ι λ ἄ κ η ς,
β α σ ι λ ἄ κ ι, β α σ ι λ ἄ κ ι κ ο, β α σ ι λ ἄ κ ο ς, β α
σ ῖ λ ι, β α σ ι λ ι κ ἄ δ ι, β α σ ι λ ο π ο ὑ λ λ ι, γ ι α λ ἄ
τ σ ι, γ ι α λ ο π ο ὑ λ λ ι, θ α λ α σ σ ο π ἑ ρ δ ι κ α, θ α
λ α σ σ ο π ο ὑ λ λ ι, θ α λ α σ σ ο χ α ρ α χ τ ῖ δ α, μ α ρ
τ ῖ ν ι, μ π ι ρ μ π ῖ λ ι τ ῆ ς θ ἄ λ α σ σ α ς, π α σ ι δ ὀ
ν α, σ α ρ δ ε λ ο φ ἄ γ ο ς, τ σ ι μ π ο λ ὄ γ ο ς, ψ α ρ ο
κ λ ῖ δ α, ψ α ρ ο κ ι ο υ κ ι ο υ ρ ἑ λ α, ψ α ρ ο λ ὄ γ ι,
ψ α ρ ο φ ἄ γ ο ς. 5) Μεταφ., ὁ ἀδηφάγος, ὁ λαίμαργος Θήρ.
Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. κ.ά.): 'Ανοίγει ἓνα ἔρμο στόμα
καὶ καταπίνει τὶς μπουκιές τὸ γλαρούνη Γαργαλ. Τὰ κατέβα-
ζε ἀμάσητα τὰ βουρνέλια μὲ τὰ κουκκούτσια τὸ γλαρούνη
Παιδεμέν. Γλαρώνι παιδί Θήρ.

γλαρώνω (I) πολλαχ. γλαρώνον πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ.
γλαρώ-νω Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ ἄ ρ α.
Α) 'Αμτβ. 1) 'Υγραίνομαι, καθίσταμαι ἐφυγρος Εὐβ.
(Καλύβ.). 'Ο τόπος εἶναι γλαρωμένος. β) Λόγω ὑγρασίας
καθίσταμαι μαλακὸς Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. Κολάκ.):
Γλάρουσ' τοῦ σ'τάρ' κι δὲν κόβιτ' Κολάκ. γ) Λόγω ὑγρασίας
σῆπομαι Εὐβ. (Καλύβ.): "Ἀμα δὲ λακκιάσωμε τὸ γέννημα,

γλαρώνει. Συνών. φρ. ἀνάβει, μουχλιάζει, πιάνει. 2) Εἶμαι ἢ καθίσταμαι ἥπιος, ἥσυχος, γαλήνιος, ἥσυχάζω, ἡρεμῶ Στερελλ. (Ἀχυρ.)—Λεξ. Δημητρ.: Γλάρουνσι τοῦ κουρμί μ' ἀπόψι 'ς τὰ μαλακά Ἀχυρ. β) Ἀπρόσ., ἐπὶ καιροῦ, βελτιώνεται, γλυκαίνει, μαλακώνει Πελοπν. (Κερπιν.): Ἐγλάρωσε γιὰ καλὰ. Πάει νὰ γλαρώσῃ. 3) Κατέχομαι ὑπὸ ὑπνηλίας, ὑπὸ τάσεως πρὸς ὕπνον πολλαχ.: Γλάρωσαν τὰ μάτια μου Πελοπν. (Βούρβουρ.) Μὴ μιλάς τοῦ παιδιοῦ! Γλάρωσαν τὰ μάτια του, θὰ κοιμηθῇ Πελοπν. (Βλαχοκερ.) Τὸ παιδί γλάρωσε καὶ θέλει ὕπνο Πελοπν. (Λακεδ.) Γλάρουνσ' ἀπ' τ' φουτιὰ κι θὰ ξαπλώσῃ Στερελλ. (Ἀχυρ.) Γλαρώσανε τὰ μάτια σου. Σήκω νὰ πᾶς γιὰ ὕπνο Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Ἀμίλητοι τώρα ὅλοι κοιτάζανε τὴ φωτιά, τὰ μάτια τους γλαρώσανε καὶ τὰ ματόφυλλά τους βαριά πέφτανε Κ. Παρορ., Στὸ ἄλμπουρ., 23. β) Ἀποκοιμῶμαι ἐλαφρῶς, εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὕπνου Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Κύθηρ. Κύπρ. Πελοπν. (Βερεστ. Βλαχοκερ. Δάρα Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Ἀχυρ. κ.ά.)—Λεξ. Δημητρ.: Ὅπως καθότανε 'ς τὸ τραπέζι, ἐγλάρωσε Βερεστ. Ἀπάνου ποὺ γλαρώνω νὰ πάρω ἕναν ὕπνο, ἦρθε καὶ με ξύπνησε Μαχαιρᾶδ. Γλαρώνον ἀπουβραδὺς κ' ὕστερα δὲν κλειοῦ μάτ' Ἀχυρ. Μόλις ἐγλάρωσε κοντὰ 'ς τὸ παραγῶνι, ἀνταρσεύτηκε καὶ με ξύπνησε Δάρα Ἀρκαδ. Μόλις ἐγλάρωσα, με ξύπνησαν οἱ βροντὲς Λεξ. Δημητρ.

β) Μετβ. 1) καθιστῶ τι ἥρεμον. Π. Βλαστ., Ἀργώ, 337. 2) Προκαλῶ ὑπνηλίαν, τάσιν πρὸς ὕπνον Στερελλ. (Ἀχυρ.): Μὴ γλάρουνσ' ἢ φουτιὰ κι ἀπουξ' μήθ' κα.

γ) Μετβ. καὶ ἀμτβ. 1) Ἐχω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστοὺς ἐξ ἡδονικοῦ αἰσθήματος καὶ ἡδυπαθείας, προσβλέπω μετὰ τρυφερότητος Ἀθῆν. κ.ά. — Δ. Γουδέλ., Τζάκομ, 4 Γ. Ξενόπ., Κόσμος, 13. Ν. Ἔστ. 18 (1935), 962. Σφαῖρα 3, ἀρ. 132 — Λεξ. Δημητρ.: Καὶ γλαρώνοντας τὰ μάτια, τοῦ πέταξε γλυκὰ «Δὲν πιστεῦω νὰ με προσβάλλετε» (τοῦ πέταξε γλυκὰ = τοῦ εἶπε τρυφερά) Ν. Ἔστ. ἐνθ' ἄν. Κι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη περνοῦσε ταχτικά, τὴν κοίταξε με γλαρωμένα μάτια, τῆς γλυκογελοῦσε κι ἀπομακρυνόταν με ἀναστεναγμοὺς Γ. Ξενόπ., ἐνθ' ἄν. Τὰ θανμάσια μαῦρα μάτια του γλάρωναν τόσο παθητικά, καθὼς τὴν ἐσφιγγε 'ς τὴν ἀγκαλιά του Σφαῖρα, ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κ' ἐβγαναν τὰ ματάκια τῆς, ποὺ γλάρωναν, σπιθούλα Δ. Γουδέλ., ἐνθ' ἄν. 2) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἡδυπαθείας Ἀθῆν.: Τὴν εἶδα αὐτὴ τὴν κοπέλα κ' ἐγλάρωσα. Μόλις τὴν εἶδε, γλάρωσε. Συνών. γλυκοσαλιάζω, λελώνω, λιγώνομαι, ξελιγώνομαι, σαλιερίζω. 3) Ἐχω ἀπλανεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς Κύθν. 4) Ἀνοίγω, διαστέλλω τοὺς ὀφθαλμοὺς Κῶς (Καρδάμ.) Στερελλ. (Γραν.): Γλάρουνσι κατ' μάτια! Τήρα τον πῶς τὰ γλάρουνσι Γραν. Γλαρώσανιν δὰ-μ-ματάτσια του Καρδάμ. β) Ἀναστρέφω κυκλικῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς, συνήθως ἐπὶ θνήσκοντος ζώου Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Ὁξύλιθ.): Πάει καλλιὰ του, τὰ μάτια του εἶναι bít γλαρουμένα Αὐλωνάρ.

γλαρωπός ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀναβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γλαρός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ωπός.

Ἰγρός, ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως: Καιρός γλαρωπός (καιρός ἐτοιμος πρὸς βροχὴν).

γλαρωσύνη ἡ, ἐνιχ. γλιαρουνσύνη Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλάρος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ωσύνη.

Ἀδηφαγία, λαιμαργία, λιχνεία.

γλαρωτός ἐπίθ. ἐνιχ. Οὐδέτ. πληθ. γλαρωτὰ Πελοπν. (Ἑρμιόν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλαρόνω.

Ἐπὶ ὀφθαλμῶν, οἱ ἔχοντες ἑκφρασιν μελαγχολικὴν ἐνιχ.: Μάτια γλαρωτὰ Ἑρμιόν. β) Ὁμοίως ἐπὶ ὀφθαλμῶν, οἱ ὠραῖοι καὶ ἀμυγδαλωτοὶ ἐνιχ.

γλασάδα ἡ, Ἀθῆν. Ἰων. (Βουρλ. Μπουρβόν. Σμύρν.) Χίος — Λεξ. Βλαστ. 281.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *glace* (= παγωτὸν) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα.

1) Σακχαρώδες πρόσθετον ἐπίστρωμα περιβάλλον γλυκύσματά τινα Ἀθῆν. Χίος — Λεξ. Βλαστ., 281. Συνών. κροῦστα. 2) Τὸ παγωτὸν Ἰων. (Βουρλ. Μπουρνόβ. Σμύρν.): Ἡτρωγα ἐχτές γλασάδα Σμύρν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλασᾶδες Θήρ.

γλασαντζής ὁ, Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *glace* (= παγωτὸν) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -τζής.

Ὁ πωλητὴς παγωτοῦ. Συνών. παγωτατζής.

γλασάρισμα τό, Πελοπν. (Λάλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλασάρω.

Ἡ ἐπίστρωσις τοῦ γλυκύσματος με σακχαρώδη πολτόν, ὁ ὁποῖος ταχέως στερεοποιεῖται: Τὸ γλασάρισμα τοῦ χαλβᾶ.

γλασάρω Ἀθῆν. γλασαρίζω Πελοπν. (Γαργαλ. Μεσσην. κ.ά.) — Νέα Ζαχαροπλ., 50. Νέα Μαγειρ. Φέξη, 130 γλασάρω Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γλασέ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρω.

Περιβάλλω τὰ γλυκύσματα με σακχαρώδες ἐπίστρωμα, με γλασάδα, ἐνθ' ἄν.: Τὸ θέτομεν εἰς τηγάνιον μέχρις ὅτου γλασαρισθῇ Νέα Μαγειρ. Φέξη, 130. Ψωμάκια γλασσαρισμένα (εἶδος γλυκύσματος) Νέα Ζαχαροπλ. 50.

γλασέ ἐπίθ. πολλαχ. γκλασέ Ἀθῆν. γλασές Πελοπν. (Γαργαλ. Θουρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *glace* = τὸ φέρον διαφανὲς ἐπίστρωμα σακχαρώδες, τὸ στίλβον.

1) Ἐπὶ γλυκύσματος, τὸ ἔχον σακχαροῦχον πηκτὸν ἐπίστρωμα ἐνθ' ἄν.: Πάστα γλασέ, φροῦτα γλασέ πολλαχ. Μαρόν γκλασέ Ἀθῆν. 2) Τὸ στίλβον πολλαχ.: Ρύζι γλασέ. Κόλλες γλασέ Πελοπν. (Γαργαλ.) Ὁ γλασές (ἡ γλασσαρισμένη ὄρυζα) Πελοπν. (Θουρ.)

γλασεδάκι τό, Ζάκ.

Ἰποκορ. τοῦ γλασέ.

Εἶδος γλυκύσματος.

γλασιέρα ἡ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *glacière* = ψυκτικὸν κιβώτιον.

Μηχάνημα διὰ τὴν κατασκευὴν παγωτοῦ.

